

Sygn. akt V U 1666/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Krupińska

Protokolant: Anna Matwiejuk

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013 roku w Białymstoku

sprawy A. H.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania A. H.

od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w W.

z dnia 01 października 2010 roku Nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż orzeka, że okres służby A. H. w Wyższej Szkole (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w L. od 01 października 1976 roku do 30 września 1979 roku powinien być liczony do wysługi emerytalnej po 2,6% podstawy wymiaru.

II. Odstępuje od obciążania wnioskodawcy zwrotem kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej.

Sygn. akt V U 1666/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 01 października 2010 roku /nr (...)/ wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz. U. 2004, Nr 8, poz. 67 z późn. zm./, Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA dokonał zmiany emerytury policyjnej A. H. w związku z ponownym ustaleniem wysokości tej emerytury na podstawie otrzymanej z IPN informacji o przebiegu służby nr (...) z dnia 27.07.2010 roku, wobec czego od dnia 01.11.2010 roku do wypłaty przypadła A. H. kwota 4.064,92 zł.

Odwołanie od decyzji wniósł A. H. podnosząc, iż służbę w organach bezpieczeństwa PRL podjął w 1971 roku. W trakcie jej pełnienia nie dopuścił się naruszeń prawa i nie wykorzystywał stanowiska służbowego do działań prywatnych. Na dowód tego został pozytywnie zweryfikowany i przyjęty do służby w (...). W krótkim czasie powierzono mu stanowisko Naczelnika Wydziału /w SB był Kierownikiem Sekcji/. Odwołujący wskazywał, iż jego służba była wysoko oceniana przez przełożonych, a po uzyskaniu pełnej wysługi emerytalnej złożył on raport o zwolnienie ze służby. Do odejścia na emeryturę nie był zmuszony i mógł jeszcze popracować, a w związku z decyzją czuł się oszukany i wprowadzony

w błąd przez organ państwowy. Po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska na rozprawie w dniu 21 maja 2013 roku wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji odnośnie okresu od 01.10.1976 roku do 01.08.1979 roku, jako że w tym okresie nie był pracownikiem SB, lecz został zaliczony w etatowy stan podchorążych.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Emerytalno – Rentowy MSWiA podtrzymał swoje stanowisko w sprawie wnosząc o oddalenie odwołania i zasądzenie od odwołującego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w podwójnej wysokości. W uzasadnieniu wskazał, iż zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz.U. nr 24, poz. 145/, w przypadku osób, w stosunku do których z informacji, o której mowa w art. 13a ustawy, o której mowa w art. 2, wynika, że pełniły służbę w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i które w dniu wejścia w życie ustawy otrzymują świadczenia przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2, organ emerytalny właściwy według przepisów ustawy, o której mowa w art. 2, wszczyna z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń, przy czym złożenie do sądu odwołania od decyzji organu emerytalnego nie wstrzymuje wykonania decyzji.

Tym samym ustawodawca zobowiązał organ emerytalny do wszczynania z urzędu postępowania w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń stosownie do wymienionych przepisów. Z informacji o przebiegu służby sporządzonej przez IPN w dniu 27.07.2010 roku wynika, iż odwołujący w okresie 01.10.1971 – 02.01.1990 roku pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. W związku z tym organ rentowy zaskarżoną decyzją dokonał ponownego przeliczenia świadczenia odwołującego na zasadach określonych w art. 15b ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz. U. 2004, Nr 8, poz. 67 z późn. zm./, przy czym emerytura wynosi 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944 – 1990. Organ rentowy podkreślił, iż wydaje decyzje na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przy czym informacja o przebiegu służby sporządzona przez właściwe organy jest dla niego wiążąca. Nie ma on zatem podstaw do uwzględniania stanowiska odwołującego.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Bezspornym jest, iż odwołujący A. H. począwszy od dnia 01.10.1971 roku pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej MO w B. w Wydziale (...), Sekcji II na stanowisku oficera techniki operacyjnej na wolnym etacie starszego oficera techniki operacyjnej. Następnie od dnia 01.06.1974 pełnił służbę w Wydziale (...) Sekcji I KW MO w B. na stanowisku starszego oficera techniki operacyjnej. W okresie od dnia 01.10.1976 roku do dnia 01.08.1979 roku przebywał w Wyższej Szkole (...) w L., gdzie został zaliczony w etatowy stan podchorążych. Od dnia 01.08.1979 roku A. H. ponownie pełnił służbę w KW MO w B. – w Wydziale (...), Sekcji Fotografii pełniąc funkcję inspektora na wolnym etacie kierownika sekcji z jednoczesnym pełnieniem obowiązków kierownika sekcji. W okresie od 01.06.1980 do dnia 02.01.1990 roku pełnił zaś funkcję Kierownika Sekcji Fotografii Wydziału (...) KW MO/Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w B. /k. 53/.

Decyzją z dnia 03.03.1999 roku Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA ustalił A. H. prawo do emerytury policyjnej /akta KRW 1971/UO/.

W związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji,

Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz.U. nr 24, poz. 145/, organ rentowy otrzymał informację z IPN z dnia 27.07.2010 roku o przebiegu służby odwołującego w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, co legło u podstaw wydania zaskarżonej decyzji. Wskaźnik podstawy wymiaru emerytury za okres pracy w organach bezpieczeństwa państwa obniżono przy tym z 2,6 % podstawy wymiaru do 0,7 % podstawy wymiaru za każdy rok służby we wskazanym okresie.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, tj. wymienionych wyżej dokumentów. Należy zauważyć, że ich treść nie była w toku postępowania przedmiotem sporu. Sporem ostatecznie objęte było wyłącznie zakwalifikowanie Wyższej Szkoły (...) w L. do organów bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów.

W ocenie Sądu należy zaznaczyć, iż istotnie – tak jak wskazywał pozwany organ rentowy – w dniu 16 marca 2009 roku weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz.U. nr 24, poz. 145/- ustawa zmieniająca.

Do ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin /Dz. U. 2004, Nr 8, poz. 67 z późn. zm./ - ustawy emerytalnej – ustawą zmieniającą wprowadzono art. 15b. Stanowi on w ust. 1, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0,7 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa w latach 1944-1990;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz pkt 2-4.

Zgodnie zaś z art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, organami bezpieczeństwa państwa, w rozumieniu ustawy, są:

- 1) Resort (...) Komitetu (...);
- 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;
- 3) Komitet do (...);
- 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 r.;
- 5) instytucje centralne Służby Bezpieczeństwa Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe im jednostki terenowe w wojewódzkich, powiatowych i równorzędnych komendach Milicji Obywatelskiej oraz w wojewódzkich, rejonowych i równorzędnych urzędach spraw wewnętrznych;

- 6) Akademia Spraw Wewnętrznych;
- 7) Zwiad Wojsk Ochrony P.;
- 8) Zarząd Główny (...) Wewnętrznej jednostek wojskowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych oraz podległe mu komórki;
- 9) Informacja Wojskowa;
- 10) Wojskowa Służba Wewnętrzna;
- 11) Zarząd (...) S. Generalnego Wojska Polskiego;
- 12) inne służby Sił Zbrojnych prowadzące działania operacyjno-rozpoznawcze lub dochodzeniowo-śledcze, w tym w rodzajach broni oraz w okręgach wojskowych

Jednocześnie w myśl art. 13 a ust. 1 ustawy emerytalnej, na wniosek organu emerytalnego właściwego według niniejszej ustawy, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i, w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby wskazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Zgodnie z art. 13 a ust. 5, informacja o przebiegu służby, o której mowa w ust. 1, jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

Stosownie zaś do art. 3 ust. 2 ustawy zmieniającej, w przypadku osób, w stosunku do których z informacji, o której mowa w art. 13a ustawy, o której mowa w art. 2, wynika, że pełniły służbę w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów, i które w dniu wejścia w życie ustawy otrzymują świadczenia przyznane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 2, organ emerytalny właściwy według przepisów ustawy, o której mowa w art. 2, wszczyną z urzędu postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczeń i wysokości świadczeń.

W tak ustalonym stanie prawnym nie ulega zdaniem Sądu Okręgowego wątpliwości, iż okres służby pełnionej przez odwołującego w okresie 01.10.1971 – 02.01.1990 roku, z wyjątkiem okresu jego studiów, mieści się w katalogu organów wymienionych w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów. Nie było to zresztą, jak już wspomniano, przedmiotem sporu, a sam fakt wszczęcia postępowania przez pozwanego i wydania zaskarżonej decyzji należy uznać za słuszny. Brak jest jednak zdaniem Sądu przesłanek do zaliczenia do okresu służby w organach bezpieczeństwa państwa okresu studiów (...) w (...) w L., przypadających od dnia 01.10.1976 roku do dnia 01.08.1979 roku. O ile bowiem dokonany przez IPN w informacji z dnia 27.07.2010 roku fakt zaliczenia tego okresu do służby w organach bezpieczeństwa jest wiążący w stosunku do organu rentowego, o tyle nie wiążący dla Sądu. Sąd podziela bowiem w całości stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 grudnia 2011 roku, zgodnie z którym Sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa, nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa) /II UZP 10/11, Lex nr 1230289/.

Odnosząc się natomiast do statusu (...) w L. nie sposób zdaniem Sądu pominąć, iż kwestia ta była przedmiotem szerokich i dogłębnych rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 14 maja 2010 roku stwierdził, że Źródła prawa, możliwe do zastosowania przy analizie statusu Wyższej Szkoły (...) Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie pozwalają na uznanie tej Szkoły za instytucję centralną Służby Bezpieczeństwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 - 1990 oraz treści tych dokumentów (jedn. tekst: Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Wobec tego, że Szkoła nie odpowiada też kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3, nie spełnia żadnego z warunków koniecznych do uznania jej za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ust. 1 in principio wymienionej ustawy /II AKA 108/10, Lex nr 832778/. Tym samym okres nauki A. H., zaliczonego – co bezsporne – w etatowy stan podchorążych w (...) w L. – winien być przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury policyjnej liczony po 2,6 % podstawy jej wymiaru za każdy rok tej nauki, zgodnie z art. 15b ust. 1 pkt 2 ustawy emerytalnej. Należy bowiem zauważyć, iż Wyższą Szkołą (...) w L. została powołana na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 września 1972r. w sprawie utworzenia wyższej szkoły oficerskiej resortu spraw wewnętrznych (Dz.U. z 1972r., nr 38, poz. 248), które to rozporządzenie wydane zostało na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 2 ust. 1 oraz art. 5 ust. 8 ustawy z dnia 5 listopada 1958r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 1969r., Nr, poz. 31 i z 1972r., Nr 16, poz. 114).

Zgodnie z przepisami tego rozporządzenia (§ 1) utworzonej Wyższej Szkole (...) nadano imię (...). W § 2 podano, iż prowadzi ona działalność dydaktyczną – wychowawczą o specjalizacji prawno – administracyjnej oraz ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego kształcąc i wychowując kadry na potrzeby resortu spraw wewnętrznych, przygotowywane do objęcia stanowisk oficerskich. Dalej postanowiono, że program nauczania przedmiotów zawodowych ustala Minister Spraw Wewnętrznych, a ramowy program nauczania w zakresie nauk innych, niż zawodowe, ustala Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki. Kontrolę i ocenę realizacji nauczania w zakresie przedmiotów innych niż zawodowe przeprowadza się z udziałem przedstawicieli Ministra nauki, szkolnictwa Wyższego i Techniki. Treść tego aktu prawnego nie daje podstaw do uznania tej jednostki jako instytucji centralnej Służby Bezpieczeństwa.

Szkoła ta miała statut nadany zarządzeniem nr 139/72 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 grudnia 1972r., w którym podano, że jest samodzielną jednostką organizacyjną w strukturze Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jednakże jego lektura także nie wskazuje, aby była ona instytucją centralną SB.

Wyższa Szkoła (...) w L. została zniesiona na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz.U. nr 37, poz. 204 z dnia 14 czerwca 1989r.) wydanego na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 31 marca 1965r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz.U. z 1987r., nr 27, poz. 156). W § 1 tego rozporządzenia postanowiono, iż z dniem 30 września 1989r. znosi się: Wyższą Szkołę (...), Wyższą Szkołę (...) J.-W..

Za uznaniem (...) w L. za centralną jednostkę Służby Bezpieczeństwa nie przemawia również instrukcja Przewodniczącego Centralnej Komisji Kwalifikacyjnej z dnia 25 czerwca 1990r., gdzie podaje się, kogo uznaje się za funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa. W jej pkt 2n stwierdzono, że za funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa uznaje się m.in. osoby, które w dniu 10 maja 1990r. pełniły służbę w (...) bez Wydziału Porządku Publicznego w S. oraz te osoby, które w dniu 31 lipca 1989r. pełniły służbę w Wyższej Szkole (...) w L. – pkt 3j. Instrukcja ta, jako akt niższego rzędu i kwalifikujący ex post kogo należy uznać za funkcjonariuszy Służby Bezpieczeństwa, nie może przemawiać za przyjęciem, że słuchacz tej szkoły był funkcjonariuszem służby bezpieczeństwa.

Jak już zaznaczono Wyższa Szkoła (...) w L. została zniesiona na mocy rozporządzenia rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989r. w sprawie zniesienia wyższych szkół oficerskich nadzorowanych przez Ministra Spraw Wewnętrznych (Dz.U. nr 37, poz. 204 z dnia 14 czerwca 1989r.) z dniem 30 września 1989r. Wraz z nią zniesiono także Wyższą Szkołę (...) J.-W. w S.. Zarządzeniem Ministra Spraw wewnętrznych 50/89 z dnia 21 czerwca 1989r. w sprawie utworzenia wydziałów zamiejscowych Akademii Spraw Wewnętrznych z dniem 1 października 1989r. utworzono: Wydział (...) Państwa w L. i Wydział Porządku Publicznego w S..

Nie można jednak przyjąć, że (...) została przekształcona w Wydział (...) Akademii Spraw Wewnętrznych, bowiem wtedy już nie istniała, gdyż została zniesiona. Nie była więc poprzedniczką prawną Akademii Spraw Wewnętrznych. Być może na bazie (...) w L. utworzono Wydział (...) Państwa w L., jednakże nie istniało żadne następstwo prawne, zwłaszcza, gdy się zważy, iż wyższa Szkoła Oficerska w L. została utworzona rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 1 września 1972r., zniesiona na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 czerwca 1989r., a wydziały resortowe zamiejscowe Akademii Spraw Wewnętrznych utworzono aktem niższego rzędu – zarządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych 50/89 z dnia 21 czerwca 1989r. w sprawie utworzenia wydziałów zamiejscowych. O ewentualnym następstwie prawnym można by mówić, gdyby akty prawne były tożsame. Tymczasem wydziały zamiejscowe Akademii Spraw Wewnętrznych utworzono aktem prawnym niższego rzędu niż utworzono i zniesiono (...) w L.. Dlatego (...) w L. nie odpowiada kryteriom sformułowanym w art. 2 ust. 3 ustawy lustracyjnej i dlatego nie można jej uznać za organ bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 tej ustawy, również i z tego powodu, iż (...) w L. nie podlegała rozwiązaniu w chwili zorganizowania Urzędu Ochrony Państwa utworzonego na mocy ustawy z dnia 6 kwietnia 1990r., która weszła w życie z dniem 10 maja 1990r. (ustawa z dnia 6 kwietnia 1990r. o Urzędzie Ochrony państwa – Dz.U. z 1990r. Nr 51, poz. 526 ze zm.). Na mocy art. 130 tej ustawy Minister Spraw Wewnętrznych miał zorganizować Urząd Ochrony Państwa w ciągu 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Tym samym (...) w L. została zlikwidowana zanim jeszcze uchwalono ustawę o Urzędzie Ochrony Państwa. Natomiast Akademia Spraw Wewnętrznych została zniesiona na mocy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1990r. w sprawie utworzenia Wyższej Szkoły Policji oraz zniesienia Akademii Spraw wewnętrznych (Dz.U. z 1990r., Nr 64, poz. 373 z dnia 24 września 1990r.) z dniem 1 października 1990r., a więc już po utworzeniu (...). Jednakże (...) w L. nie była poprzedniczką (...), a w szczególności jej wydziału zamiejscowego, a mianowicie Wydziału (...) państwa w L.. Tym samym nie spełnia kryterium określonego w art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz.U. z 2007r., nr 63, poz. 425 ze zm.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc odwołanie należało uwzględnić, zmienić zaskarżoną decyzję i orzec jak w sentencji.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 102 kpc odstąpił od obciążania wnioskodawcy zwrotem kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej.